

## **ВНУТРІШНЬОУТРОБНИЙ МІКОПЛАЗМОЗ ПЕЧІНКИ. СПЕЦИФІКА СТРУКТУРНОГО ЛАНДШАФТУ**

**Торяник І. І., Скляр А. І., Юрко К. В., Козько В. М., Остапеч М. О.,  
Кривенко В. М., Селін А. А., Меркулова Н. Ф., Тверезовський М. В.**

*Харківський національний медичний університет, м. Харків, Україна  
Харківська медична академія післядипломної освіти, м. Харків, Україна  
ДУ «Інститут мікробіології та імунології ім. І.І. Мечникова НАМН»,  
м. Харків, Україна*

*Національний фармацевтичний університет, м. Харків, Україна*

Збудники мікоплазмозу доволі розповсюджені мікроорганізми, що здатні уражати як тварин, так і представників рослинного царства. Найбільш цікавою, з точки зору, науково-практичного сенсу залишається *M. hominis*, що відома як причина уrogenітального мікоплазмозу, трансплацентарного інфікування, захворювань органів травної та дихальної систем. Морфологічні зміни у разі інфікування *M. hominis* ідентичні іншим збудникам, що формують родину. Однак, певні клініко-морфологічні синдроми, пов'язані із життєдіяльністю *M. hominis*, викликають зрозумілий інтерес. Не є винятком у даному випадку морфологічні зміни печінки, що діагностуються за умов внутрішньоутробного мікоплазмозу.

Матеріалом дослідження стали шматочки біологічного матеріалу (послід, органи плодів) від матерів зі встановленою мікоплазменою інфекцією. З метою визначення специфіки морфологічних змін застосовували гістологічні методи. Шматочки органів (х 0,5 х 0,5 х 0,5 см), у тому числі печінки, акуратно відокремлювали, промивали у проточній воді, фіксували у водному розчині формаліну на фосфатному буфері (рН=7,0-7,2), постфіксували, проводили через батарею спиртів підвищеної концентрації, заливали у парафін. Із отриманих блоків виготовляли зрізи, що забарвлювали гематоксиліном та еозином, за Ван-Гізеном, Браше, Шикато. Аналіз змін (х100; х 200) здійснювали, застосовуючи ресурси світлооптичного мікроскопу ЛОМО (Санкт-Петербург, РФ). Отримані результати порівнювали із тими, що мали у контрольних зразках.

Встановлено, що за умов контрольного спостереження зміни у клітинах печінки носили віковий характер, відповідали певному періоду онтогенезу плодів. Наявність вогнищ деструктивних змін, некрозу, запальних процесів встановлена не була. Застою жовчі у протоках, появи її конгломератів не виявлено. У клінічних групах гепатоцити піддавались виразним дистрофічним змінам (поява вакуолю з відсутніми краплями жиру, глікогену). Помітною була гіперплазія зірчастих ретикулоендотеліоцитів, з подальшою декомпенсацією елементів печінкових балок, розвитком застійного повнокрів'я, розширення синусоїдних просторів. Від втручання мікоплазм страждала також жовчовивідна система (розширювались жовчні капіляри, де тривало накопичення жовчі). Жовчні протоки у таких випадках розширенню не піддавались, отвори залишались візуалізованими, прохідність останніх залишалась збереженою. Навколо жовчних протоків спостерігали факти лімфо-гістіоцитарної інфільтрації.